SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. P. RIDDERSTAD.

(Fors. fr. föreg. nr.)

— Det är obegripligt, må så vara; men ett angrepp från hans sida emot Anton är omöjligt.

Detta varma försvar för Falk tycktes icke smaka Robert.

— Hvar och en har sin tanke, erinrade han. Men, mina herrar, ert förmenande kan likväl numera icke förhindra Falks arresterande, så snart ha uppträder; polisorder äro redan utfärdade.

— Det är samvetslöst! yttrade Gustaf.

— Vill man då på hvad villkor som helst göra honom till den brottslige? frågade Fritz.

— Jag skall tala vid myndigheterna, fortsatte Gustaf.

— Det är för sent, jag har redan talat vid dem.

Doktor S. sade intet, men han följde samtalet noga.

Auktionen hade emellertid gått sin gång. En betjänt anmodade nu Robert att infinna sig hos friherrinnan, som uppehöll sig i ett rum innanför salen. Han aflägsnade sig.

I detsamma uppropades af auktionisten en af trä gjord grupp, föreställande sömnens genius, vid hvars sida dödens bild stod i vakande ställning. Arbetet var gammalt, och bilderna, målade i flera hjärta färger, voro något skadade. Värdet var obetydligt liksom själfva varan.

— Tio riksdaler, började utroparen, tio riksdaler — första — andra — tio — intet bud? — Tio riksdaler! En god vara — tio riksdaler!

Församlingen var tyst; ingen syntes spekulera på den utropade artikeln. Mannen sänkte priset; men alla iakttogo tystnad.

Klubbföraren hade uppklifvit på ett bord, och bredvid hans sida upplyftes de saker, som gingo under klubban. Varorna syntes därigenom af alla, äfven af de mest aflägset stående.

— Behagas inte? fortfor åter utroparen. — Åtta riksdaler — första — andra — tredje gången. — Pass på slaget! tåta riksdaler. — Intet bud? — Åtta riksdaler!

— Bjudet! hördes nu en röst längst bort från dörren.

Den stämma, hvarmed anbudet gjordes, var så egen, att alla vände sig om för att efterse, från hvem den kom.

Rösten var svag, ovanligt svag, men darrade af stark rörelse under ansträngningen att få fram ordet.

Man skulle ha trott det vara en döendes. Rösten var graflik.

I det ögonblick allas ögon vände sig emot honom, höjde han, eburu långsamt och matt, upp sin ena hand öfver hopen, liksom för att göra sig bemärkt.

— Anbudet var mitt, mitt! erinrade han med söndersittande ansträngning.

Det blef en allmän, djup tystnad i rummet, så öfverraskades man af den okändes utseende. Han var lång, smärt, mager, nästan rankig. Hans hufvud lutade nedböjdt framåt; hjässan var kal, endast något ljust hår kantade hufvudet med fransar på sidorna; hans ansikte var insjunket och gulblekt; kring ögonen, hvilka lågo djupt insjunkna, syntes blygrå ringar; kindknotorna voro utstående; i sin ena hand höll han en käpp, vid hvilken han stödde sig; lemmarne skälfde af svaghet eller ålder, man kunde ej säga hvilketdera.

— Jag tycker mig känna igen den där, anmärkte Gustaf. — hvem är han?

— Är det icke — tillade Fritz, men fortsatte ej sin mening.

Äfven doktor S. fäste sin blick på den förtärda gestalten.

— Skulle jag kunna misstaga mig? yttrade han. Låtom oss tala vid honom.

Och han, Gustaf och Fritz trängde nu fram till dörren.

Äfven Robert och friherrinnan blickade förundrande åt samma håll.

— I himmelens namn, hvilken är den främmande? utropade friherrinnan.

En stor oro trängde sig ned i hennes bröst.

— Jag känner honom, och ändock....

— Är det en vålnad eller en människa?

— Har grafven stött honom ifrån sig eller står han vid dess rand, färdig att nedstiga i dess djup?

— Tyst, min mor, jag vet hvem det är — åtminstone gissar jag.

— Din hy skiftar färg — säg mig, hvem är mannen?

— Vänta här ett ögonblick!

Och han började nu att armbåga sig fram genom det tätt sammanpackade folket.

— Namnet? frågade klubföraren.

Ingen svarade.

— Hvilkens var det sista ropet? spörde nu äfven auktionskommissarien.

Alla voro tysta.

Robert fortfor att tränga sig fram; men det var icke lätt, emedan folket stod packadt, man vid man, en tätt sluten kolonn.

Då han hörde att frågorna blefvo obesvarade, öfverföll honom en synbar ängslan. Flere än en gång rörde sig hans läppar, men utan att något ord kom öfver dem.

— Arrestera honom! ropade han slutligen.

— Hvilken — hvilken? spördes till höger och vänster.

— Honom, som inropade gruppen!

— Arrestera honom! ljöd nu från alla kanter.

Liflig rörelse och orola uppstod bland folket.

— Hvar är han? Arrestera honom! Hvar är han? skrek man om hvarandra.

— Han är borta, svarades det från dörren, borta!

— Hans namn? återtog kommissarien. Namnet på den, som inropade trägruppen? Hvem var det?

— Var god och anteckna mig, bad doktor S., som åter inkom från förstugan.

Kommissarien tog det för godt och anteckna dess namn. Auktionen fortsattes.

Robert och doktorn möttes.

— Säg ni? frågade Robert andtrutten, säg ni?

— Hvad vill ni säga? spörde doktorn. Jag förstår ej, hvad herr baron menar?

Hans kind var blek.

— Säg ni icke mannen, som inropade den där gruppen?

— Naturligtvis säg jag honom.

— Kände ni igen honom?

— Om jag kände igen honom?

Allvar och bekymmer tecknade sig i doktorns bleka ansikte.

— Hvart tog han vägen?

— Jag märkte det ej.

— Hvar är Fritz och Gustaf?

— De lämnade mig nyss. Ni är upprörd, herr baron?

— Jag kan knappast tänka rediget.

— Hvarför icke?

— Emedan han undgick mig.

— Hvilken?

— Mannen, som inropade gruppen.

— Hvilken var han då?

— Han skulle arresteras.

— Hvarföre?

— Hvilken — hvarföre? Det var ju Falk.

— Han? Det var en gubbe, herr baron. Säg ni ej hans kala hjässa?

— Visserligen — men ändå....

— Huru kan en gubbe vara Falk och Falk vara en gubbe? Ni missjuger er, herr baron!

— Tror ni det? I sanning, jag kan ej förklara det själf, men det var en likhet....

— Och ändå en olikhet, menar ni, så tycker äfven jag.

— Ni säger att det icke var Falk?

— Jag säger ingenting, emedan jag ej vet hvad jag skall säga.

Det förefaller mig alldeles obegripligt.

— Hvilket — det obegripliga? Däri instämmer jag med er; det är verkligen obegripligt.

Upptagen hvar och en af sina tankar, skildes de ifrån hvarandra. Doktorn, som öfvertagit inropet af gruppen, anböll att genast utfå den, hvilket äfven beviljades.

Då Robert återkom till sin mor, fann han henne mycket upprörd.

— Du kände igen honom? hviskade hon frågande.

— Det var hin håle själf, eller också Falk! svarade han.

— Jag nästan fruktan, att det var den förre, återtog friherrinnan.

— Kanske, genmälde Robert. Men låtom oss ej vidare tänka därpå!

Vauvenard hade icke infunnit sig i själfva auktionsrummet; men för att vara till hands, i händelse det skulle påfordras, uppehöll han sig i Ankarsparres arbetsrum.

Papper, bläck och penna lågo som vanligt på det stora skrifbordet midt i rummet. Länge gick han af och an utan någon sysselsättning. Vauvenard älskade arbete och snart stannade han vid skrifbordet, med blicken fäst på skrifmaterialen. Utan någon bestämd afsikt tog han en penna och pröfvade den på papperet; den gick väl. Hans ögon glänste därvid, och hastigt skref han stolen tillbaka och tog plats i den.

— Käre vän! skref han. Här utveckla händelserna sig raskt och hurtigt. I mitt senaste bref berättade jag er kronprinsens död och partiernas ställning; sedan dess hafva händelserna ytterligare tagit ett jättesteg framåt. Fersen har vid ett gatuupplopp fallit ett blodigt offer. Med detta-fall, hvilket jag bebådat och förutsett, är, hvad jag äfven förutsagt, jämnvikten rubbad. Hvad som nu kan stunda är ej möjligt att med någon säkerhet bestämma. Hvad jag kan säga är, att demokratien eller kanske rättare demagogien spelar med många trumf på sin hand bortom eller bakom ryggen på det parti, som endast och allenast afsåg Fersens fall. Och vill ni höra det program, som inspirerar dessa i samhällets djupaste afgrunder, liksom cykloperna, arbetande krafter, så är jag i tillfälle att i kortbet här angifva åtminstone dess viktigaste punkter. Se här: 1:o) att vinna den bevärnade styrkan på vår sida; 2:o) att anfalla det kungliga slottet; 3:o) att angripe de högre ämbetsmännen och lämna den enskilda egendomen till pris; 4:o) att anordna ett storartadt fyrverkeri genom att antända vissa delar af staden; 5:o) att förvandla det fersenska mordet till en national hjältebedrift och därigenom uppmuntra massan att fortgå på samma väg; 6:o) att fortfara med spridandet af uppviglingsskrifter framför allt bland militären, riktade mot den bestående ordningen och alla, hvilka det åligger att upprätthålla den o. s. v. Sådant är programmet till sina grunder. I all hufvudsak är det, som ni behagar finna, samma program, som föregick de vackraste af revolutionsdagarne 1789—1793. Få se hvad verkan det kan åstadkomma här. Så långt vågar jag visserligen icke hoppas, att man på en gång skall komma på länge, att man helt och hållet undviker ett nytt tronföljareval. Det vore för ögonblicket allt för mycket begärit. Men äfven i afvaktan härpå bör man blicka händelserna stadigt i ögonen. Beträffande ifrågavarande val, tror jag mig för öfrigt redan nu kunna förutsäga ett och annat. Sålunda tror jag att den gamla Wasafamiljen till en början en gång för alla är vräkt åsido. Däremot anse sig Mannerheimarne enasmma vara herrar öfver batalj-fältet. Till en början är jag nöjd därmed. Ju djupare deras säkerhetssömn är, desto lättare skola de äfven i sin ordning kunna tillintetgöras. Den sofvande jätten kan dödas af ett barn.

Framgångarne spinna ännu också på min egen lyckas tråd; men förutseende klokhet tvinnar den, och mod och djärfhet trampa rullen. Instundande höst gifter jag mig här i Stockholm och blir därigenom oinskränkt ägare öfver en ansenlig, nästan furstlig förmögenhet. Jag skall veta att begagna den, och skaffa mig inträde i de politiska kretsarne och dristigt och lugnt gå mitt mål till mötes. Aldrag hafva mina förhoppningar varit större än nu; men de hafva också aldrig hvilat på så säkra förutsättningar som i denna stund. Jag har öfvervunnit alla svårigheter, vräkt — må denna metafor tillåtas mig — klippor ur min väg; den är nu fri och öppen. Invigd i det svenska familjelifvet, är jag ej längre främling här; och bekant med dagens politiska förvecklingar, skall ingenting undgå min uppmärksamhet. Först nu inser jag, att jag skall kunna verka med framgång, att min mission icke skall blifva utan ingripande följder. En stor och mäktig känsla strömmar i denna stund genom min själ. Jag känner nämligen mina framgångars värde, ser redan samhällsviktiga förändringar, som däraf skola härflyta, hoppas att jag under loppet af min återstående bana skall kunna åstadkomma verk, som — —

Förlåten, käre vänner, min entusiasm; men utan entusiasm skulle intet uträttas; entusiasmen är för samhället och för människan hvad elden är i harden, hvad den forsande strömmen är för vattenkvarnen, hvad vingarne äro för fågeln. Mänskligheten går framåt, samhällslifvet utvecklar sig, folken nyfödas blott så länge entusiasmens eld brinner med ofördunklad låga i våra hjärtan.

En blodig hand kan ej åstadkomma rena verk, har man sagt. Till en tid trodde jag det, och jag var nära att förtvina af sorg. Med bitter harm i mitt bröst kände jag mig mer än en gång färdig att lägga under guillotinen min — svarta hand, för att göra mig kvitt densamma. Men de gamla tecknens tider äro försvunna; allt har på senare tider öfvertygat mig om att världens nya ordning just måste grundläggas af en blodig, af en svart hand.

Jag har aldrig känt mig modigare och starkare att spela en sådan roll, än i närvarande stund.

Då han slutat dessa rader, sköt han stolen från bordet och kastade pennan ifrån sig.

Hans stolta, djärfva utseende vittnade, att han i detta ögonblick besjälades af en hög och mäktig hänförelse. Han uppreste sig från bordet och gick ett par hvarf kring rummet; hans gång var fast och beslutsam. Helt visst bodde i hans bröst en stark och mäktig ande, som lifligt kände alla de svårigheter, han öfvervunnit, och med framgångens visshet nu utstakade de djärfvaste planer, utan att hans själs flykt stödes af tanken på några omöjligheter. Lyckliga han!

TJUGOFEMTE KAPITLET.

Johannisdal.

De taflor, som nyss prunkat, färglagda af sommarens saftiga, svällande, rika pensel, förvandlades af hösten allt mer och mer till nakna konturteckningar, kala pennritningar. Våren och hoppet likna hvarandra. Med fulla händer strö de rosor och liljor omkring sig. Hösten och minnet likna äfven hvarandra. De inbärga vårens och hoppets skatter och löften i sitt herbarium. Det susar en sång i trädens höstliga kronor: af jord är du kommen, till jord skall du åter vända, och de frostbitna, snart gulgula bladen falla sucktande ned. I de svarta vågornas hvalfvande gång emot strandens öde klippa hör man en klagande röst ur naturens hjärta sörjande förkunna den försvunna sommarens tid. Öfverallt, hvar du blickar, träder den höjade förgängelsens verksamhet fram emot dig.

Hösten är kommen; september är inne.

Johannisdal är ett af Södermanlands härligaste herresäten. Dess ägor sträcka sig vida omkring, omväxlande i oändligt tjusande förändringar, än intagande, leende och fruktbara, än storartade, vilda och praktfulla. På en i en klar och vacker insjö utskjutande, löfklädd udde höjer sig dess kyrka, byggd i ädel och ekel stil. Själfva udden, hvarpå den är belägen, utgör kyrkogården. Några bosshåll åt sidan om tämplet ligger, med utsikten öfver sjön, prästbostället. Sällan har en ordets tjänare bebott en plats, som talar så till hjärtat om skönheten i Guds underbara skapelse, som denna. Utsikten är vidsträckt. Mellan små lummiga holmar, på hvilka dagens stråle blickar med välbehag, mellan stränder, än gladt smekande ögat med odlade fält eller fagra, hvitstammiga björkdungar, flyger blicken västerut, oftast hvarje afton njutande åsynen af en förklarande solnedgång.

Bakom kyrkoherdebostället utbreder sig den mörka linjen af Johannisdals park. Genom dess höga och dystra alléer har ett sekel framgått. Vördnadsvärdt höja sig de äldriga träden, utbredande sina lummiga, svala kronor öfver en plats af djup tystnad.

Längst bort på andra sidan parken resa sig tinnarne af Johannisdals byggnader, till en del liknande frybåkar öfver ett haf af de sekelgamla trädens, likt mörkgröna böljor, fram och åter långsamt vaggande kronor.

Det var här som öfverste Soldan, en vild svärdet uppvuxen, stolt krigare, grundlade för sina efterkommande ett inflytande, som, oaktadt dess aristokratiska väsen och syftemål, hos en och hvar ingaf vördnad och aktning för det allvar och praktiskt lugna förstånd, hvarmed det blifvit utfördt och hvarom det ännu vittnade; det var här som han i sin misantropiska, från världen skilda, ensamma ålderdom ville utsträcka sin hand äfven öfver gränsen af sitt eget lif, för att till och med liksom ur sin egen graf ännu gifva lagar åt sina efterträdare. Det var också här som friherrinnan nu, med anledning just af detta ättefaderns senaste bemödande, skulle räcka Vauvenard sin hand.

Låtom oss inträda hos doktor S. Själf synes han icke till i det vanliga mottagningsrummet, en stor salong med fönstren åt parken; men vid dörren stå tvänne personer, den ene med en franstående martialisk hållning och en kroppsställning lika starkt byggd som stätlig. Pannan var bred och kraftig, blicken full af mod. Hans gestalt var rak och hurtig, sådan som en soldats gemenligen är. Den andre var en mindre man, nu något hopkrympt, med ett inom sig något skyggt och slutet utseende. Det fanns något nästan modfalldt hos honom; ögonlocken betäckte ögonen, som om han varit sysselsatt med inre betraktelser. Hans armar, höjda uppåt, hvilade med knäppta händer på bröstet, som då och då oroligt höjde sig upp och ned. Emellanåt rörle sig hans läppar, liksom då man läser tyst.

Med hvarandra växlade de intet ord.

Efter en stund öppnades dörren, och doktor S. inträdde, kläd i full prästerlig skrud.

— God dag, mina vänner! hälsade han dem. Hjärtligen god dag!

— Gud bevare nådig doktorn! besvarade honom mannen med den martialiska hållningen.

Den andre teg, men gjorde en djup bugning.

— Herr doktorn, fortsatte den förre, har gifvit oss order att infinna oss här; och, sanningen att säga, vi lyda gärna herr doktorn, ty vi känna att vi må väl däraf.

Hans öppna blick vittnade om att han talade hvad han tänkte.

— Det äger sin riktighet, mina vänner, att jag bedt er infinna er här. I åren väl beredda på att jag, ifall det nödvändigt påkallas, begagnar mig af de upplysningar, som ni gifvit mig? Sägen mig upprigtigt er mening, och jag skall rätta mig därefter.

— Vi äro beredda på allt, herr doktor. Hvad vi berättat, är sant; man skall hädanefter aldrig träffa på oss med någonting, som kan väcka ert missnöje.

— Himmelen bevare oss därifrån! suckade den andre. Måtte den store guden kunna förlåta allt ondt, som jag redan gjort!

Den talande syntes innerligt genomträngd af sin bön.

— Herrans nåd är lika stor som hans makt. Lef i ånger och gudsfruktan, vandra i förbättring och arbete, och du skall småningom finna hvad du söker, lugn i din själ.

— Herr doktorn befaller ingenting mera?

— Gå ned till de öfriga och vänta mig; jag skall ej dröja länge.

De gingo.

Mannen med den martialiska hållningen var Pistol, och hans kamrat var Konrad. Sedan den förre lämnat gardet, hade båda två, åtföljda af de sina, utflyttat till landet, enligt den förut uppgjorda planen.

På ett stort bord i rummet lågo en mängd papper upplagda. En del af dem voro ännu uppslagna, vittnande om att man helt nyligen varit sysselsatt med dem. På sidan bredvid stod den grupp af sömnens och dödens genius, hvilken inropades af den besynnerlige obekanta vid auktionen, eburu doktor S. sedan öfvertog inropet, då den andre ej själf anmälde sig, utan så plötsligt försvann.

Läsaren känner gruppen från första afdelningen af denna berättelse. Att doktorn ägde sig bekant den hemliga mekanismen, hvarigenom bilderna kunde skiljas åt, fann man däraf, att den inre löngömpan emellan dem stod öppen. De papper och handlingar, som däri förut befunnits, voro desamma, som nu hvilade på bordet.

Det var framför dem, som doktor S. stannade.

— Hvilken oändligt beräknande vishet i allt! sade han. Hvilket beroende mellan det ena och det andra! Hvilken kedja af utur hvarandra växande lagar! Hvarje tanke, hvarje handling, hvarje sak är såsom en puppa, hvarur en ny tanke, en ny sak springer. En evigt fortlöpande syllogism går genom världen. Hvarför? För sanningens skull, för beviset om Guds ständigt fortfarande rättvisa på jorden.

— Grandet är ett vittnesbörd i naturen på fjällhöjdens omätliga storhet; fjället åter är ett intyg, som stadfäster grandets ringhet; men båda förkunna oss: Herre, herre, din vishet är stor!

— Dessa papper, dessa allvarliga och ömma meddelanden inom en familj, led efter led, under loppet af ett sekel, huru obetydliga äro de icke i sig själfva, och ändock leda de steg för steg, bestyrkande att han....

Han tystnade ett ögonblick.

— Är han? fortsatte han därefter. Ja, han är det, och han skall varda det!

Han gick ett hvarf öfver rummet.

— Arma, förvillade människor! I äflens, som om denna jordens goda vore ert enda och högsta mål och väl; — I begripen ögonblicket, men icke det eviga, som ligger bakom det; — uti stundens synrör fixerar I er lefnads inbillade lycka, men skåden ändock icke, huru förgängelsen blickar fram öfver dess axel!

— Emellan det förgångna och det kommande tron I er stå på en oberoende, självständig, egen plats — fåfänga inbillning! Det förgångna hinner er, då I minst anen det, och det kommande undgår I icke: i godt och ondt ären I arfvingar af det förra, redo skyldige inför det senare.

— Häfderna tala till oss genom våra fäder, gifva oss vid vår ingång i världen sitt testamente, befalla oss att läsa och lära, skilja mellan det rätta och orätta, samt handla värdigt en högre, den högsta lagen. Men egenmyttan bryter sig sin egen väg, och de döda resa sig ur griften, och domens och straffets stund är inne. Outgrundliga försyn, jag böjer mig i stoftet inför dig!

Under det djupa, andaktsfulla lugn, hvarmed han utsade dessa ord, öppnades dörren sakta, och ett svartklädt fruntimmer, åtföljd af en annan person, infann sig i rummet. Vi återse i det brunetta fruntimret ankefru Bergner, hvilken, såsom en nära anhörig till doktorn, förestod hans hushåll. Den andre var församlingens kantor.

— Klockan är långt framskriden, anmärkte fru Berger; kanske är det tid att vi begifva oss till kyrkan?

Doktorn kastade blicken på vägguret.

— Ännu kunna vi dröja en stund. Fru Bergner intog en plats vid fönstret, blickande ut öfver parken.

— Allt är ju i ordning, fader klockare? spörde doktorn.

— Allt, svarade han, är ordnadt så, som herr doktorn befallt.

— Har något främmande, obehörigt folk infunnit sig?

— Ingen, man tror allmänt att högtidligheten skall bli om söndag, och därför så....

— Vänta mig nere vid kyrkan och se ännu en gång till, att ingenting är försummadt; jag skall snart komma efter.

Kantorn aflägsnade sig.

— Hvilken underbar, besynnerlig känsla jag erfar, sade doktora därefter, då jag denna gång tänker beträda Herrans hus! Mina steg hafva hittintills aldrig varit lättare, än då jag vandrat dit — och nu, måtte himmelen leda allt till det bästa!

— De komma, de komma! afbröt honom fru Bergner. Se dit!

Vägen mellan slottet och prästgården gick genom parken. Då doktorn kastade sina ögon i den riktning fru Bergner angaf, såg han några ekipager skrida fram, närmande sig kyrkvägen.

— I Herrans namn, låtom oss då gå! yttrade han.

REDWOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER
som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat.
"GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.
E. L. DREWRY, BRYGGERI

DE NYASTE OCH MODÄRNASTE
Dräkter och Öfverrokcar
ha vi nu på lager till edert påseende.
Besök oss eller skrif efter katalog och priser.
MODERN TAILORING CO
293 Fort Str. Telefon M. 7584.
Winnipeg, Man.

Prenumerera på
FREE PRESS
vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämnlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c. pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

Alla som använda
Eddy's Silent Matches
Veta de inte spraka eller fräsa och ingen lukt; äro kvicka, säkra och trygga; fabricerade af
The E. B. Eddy Co., Limited, Hull, Canada.
Begär dem af Er närmaste groceriman.

NORTHERN CROWN BANK
HUFVUDKONTOR - WINNIPEG.
Grundfond (autoriserad) $6,000,000 Inbetaldt kapital $2,200,000
DIREKTION
President .... Sir D. H. McMillan, K. C. M. G.
Vice President .... Capt. Wm. Robinson.
Jas. H. Ashdown H. T. Champion Frederick Nation
D. C. Cameron W. C. Leistikow Hon R. P. Roblin
General Manager Robt. Campbell
Supt. of Branches L. M. McCarthy
Alla slags bankaffärer utföres.
Konton uppföras å billiga vilkor för enskilda, firmor, korporationer och sällskap.
Särskild omsorg egnas åt sparbanksafdelningen.
Cor. William & Nena TH. THORSTEINSSON, Manager
Filialer öfver hela Canada.

SVENSK-ENGELSKA KORRESPONDENSKURSEN,
Winnipeg.
Landsmän i camperna och på farmerna, lär eder engelska!
Genom att taga undervisning af oss pr korrespondens kan ni lära er läsa och skrifva engelska i ert hem. Vi sända eder regelbundet lättförståeliga undervisningsbref och låta eder utföra skriföfningar som sedan af oss återsändas med rättelser och förklaringar.
Priset är endast $6.00 pr kurs å tre månader. Om ni ej blir nöjd med resultatet får ni gratis deltaga i ännu en kurs.
Landsmän — ni måste lära er engelska ordentligt, om ni skall "komma fram" i detta land!
Sv.-Engelska Korrespondenskursen,
Box 734. — — — Winnipeg.

British Columbia.
Framtidslandet.
Vi hafva det bästa farm-, frukt- och trädgårdsland i närheten af Vancouver. Stadsegendomar, hus och tomter. Bref besvaras per omgående.
SCANDIA INVESTMENT CO.
Vancouver, B. C.
Suit 7, 319 Pender St., West.

För SÄKERHET, Snabbhet och Trefnad
RES MED DEN GAMA TILLFÖRLITLIGA
CUNARD LINE
ÖFVER ATLANTEN PÅ
Alla rekord slagna
4 DAGAR, 10-tim., 41 min.
SNABB RESA TILL SKANDINAVIEN
Dubbelpropeller, Tre-propeller och Fyra-propeller ångare.
Största, Snabbaste, Finaste i Världen.
LUSITANIA & MAURETANIA
CARMANIA · CARONIA · CAMPANIA
IVERNIA, SAXONIA
UNDER BYGGNAD
FRANCONIA & LACONIA
Dubbelpropeller — 18,000 Ton
Enastående förbindelser med alla skandinaviska och finska hamnar
Resande agenter ang. specielle nya Tredje K. bekvämligheter.
THE CUNARD STEAMSHIP CO., Ltd.,
S.E. CORNER DEARBORN AND RANDOLPH STS., CHICAGO.
S. McCLELLAND, GENERAL TICKET AGENT,
599 MAIN STREET - WINNIPEG, MAN., CANADA.